

[Aksel Møller.]

fald med den forhåbning, at de bemærkninger, jeg nu gør, vil blive husket, når årets skatteudskrivningslov skal konciperes, vil jeg gerne fremhæve, at mit parti finder det rimeligt at gøre opmærksom på, at vi ved disse bestandige forhøjelser af aktieselskabs-skatten igen står overfor en beskatningsform, en beskatningspolitik, der modvirker det almindelige økonomiske formål, som disse uger, dage og måneder har sat i spidsen for dansk politik.

Der er noget selvmodsigende i at lade staten låne penge ud, som den faktisk ikke har, til genopbygningsformål, samtidig med at vi gennem en hårdhændet beskatning af erhvervskapitalen forringer evnen til og muligheden for ved egne midler at kunne forøge produktionsapparatet og dermed fremme genopbygningen. Man må jo nemlig ikke glemme, at retten til afskrivning som hovedregel kun gælder kostprisen og ikke genanskaffelsesprisen. I virkeligheden betyder dette under den voldsomme prisstigning, som vi har oplevet, en stadig formindskelse af den opsparing, hvis formål er at genanskaffe samfundets opslidte produktionsapparat.

Jeg lagde med interesse mærke til, at direktør Aage L. Rytter på industriens landsmøde i Aarhus forleden holdt en tale om hele dette problem, og at man i denne tale for første gang fik oplysning om — jeg tror ikke, man har fået det før — forhandlinger mellem erhvervenes skatteudvalg og staten om afskrivningsspørgsmålet og om investeringsfonds. Direktør Rytter oplyste, at statsmyndighederne under forhandlingerne med erhvervenes skatteudvalg havde udkastet den tanke, at man fra statens side accepterede de skattefri hensættelser til investeringsfonds indenfor virksomhederne på betingelse af, at staten fik bestemmelsesret med hensyn til det tidspunkt, da de hensatte midler skulle anvendes i virksomheden. Jeg har benyttet denne lejlighed til at omtale dette, fordi jeg så tidligt som muligt og så stærkt som muligt vil advare den højtærede regering imod at belaste den i forvejen vanskelige politiske situation med administrativt at stille fordringer, som peger i retning af en udvidelse af statens indblanding i erhvervslivet og i den enkelte virksomheds investeringspolitik.

Jeg beder iøvrigt den højtærede finansminister forklare mig, hvorfor det forelagte forslags § 8 nøjes med at pålægge kooperative virksomheder værnescat på 20 pct. af den pålignede ordinære indkomstskat til staten. Såvidt jeg erindrer, påhviler der de

kooperative virksomheder en ekstraordinær forhøjelse af indkomstskatten til staten efter udskrivningsloven, og når man for aktieselskabernes vedkommende foreslår, at de skal betale 20 pct. også af den overordentlige skat, så synes jeg i hvert fald, man med rette kan rejse det spørgsmål, om ikke en tilsvarende fremgangsmåde må kræves overfor Kooperationen.

I en af de taler, som den højtærede finansminister har holdt fornylig i dette høje ting, stillede han store forventninger til de forhandlinger, som skal føres i det udvalg, der nu nedsættes til at drøfte værnescatten. Han antydede, at han mente, at hele landets økonomiske situation kunne komme til drøftelse mellem partierne, og han lod os forstå, at når han ikke havde stille forslag her i salen, var det ikke, fordi han var renonce på forslag, men fordi han ville foretrække at præsentere partierne for sine forslag under udvalgsforhandlingerne. Jeg synes, at der i høj grad er argumenter, der taler for den fremgangsmåde, den højtærede finansminister her foretrækker. Det kan naturligvis ikke blive ved at gå — deri har den høje regering ret — at forelægge forslag om forbrugsafgifter f. eks. og ikke se dem gennemført indenfor en rimelig tid, og derfor skal jeg for mit vedkommende intet have at indvende imod, at de forventninger til forhandlingen i dette udvalg, som den højtærede finansminister gav udtryk for, opfyldes.

I det hele taget må der nu efter begivenhederne i går gå en banet vej for forhandling ikke blot om forsvarets finansiering, men om hele landets økonomiske situation og om de foranstaltninger, som denne giver anledning til. Lad mig i denne forbindelse pege på, at den stilling, vi nu står i, har et perspektiv bagud. Jeg synes lige, det er rart at få rekapituleret, at efter at bestræbelserne for en venstre-konservativ regering ikke har ført til noget resultat, og efter at den højtærede statsminister har vist, at han i alt fald ikke kunne se visdommen i en flertalsregering grupperet om udenrigs- og forsvarspolitikken, må vi nu til at udføre det arbejde, som skal udføres i dette høje ting, på det en gang eksisterende grundlag.

Jeg forstod på en bemærkning, som den højtærede statsminister gjorde i går, at han ville give mit parti den indrømmelse, at vi konsekvent havde peget på den faretruende økonomiske situation, som har befundet sig under udvikling her i landet allerede igennem flere måneder. Jeg vil gerne tilføje, at hensigten med vore be-